

ELŐFIZETÉS:
 Egész évre . . . 6 ft.
 Fél évre . . . 3 ft.
 Negyed évre 1 ft. 50 kr.

A lap szellemi részét illető küldemények a szerkesztőnek, anyagiak a laptulajdonosnak küldendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ POLITIKAI KÖZLÖNY.

HIRDETÉSI DÍJ:
 egy 1 hasábos petit sor 10 kr.,
 többszöri hirdetésnél olcsóbb.
 Nyiltér sora 25 kr.
 Bélyegdíj minden hirdetésnél 30 kr.
 A hirdetések Bittermann Nándor könyv- és könyvnyomtatásban és a szerkesztőnél fogadtatnak el.
 Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen minden kedden és pénteken.

Egyes szám ára 10 kr.

A város érdeke.

Zombor, 1897. február 8-án.

Folytassuk tovább! Hiszen van elég megbeszélendő valónk, csak egy kis jóakarát és egy kis körültekintést kell hozzá. Itt is, ott is észlelünk pótolandó hiányokat s lépten-nyomon reá juthatunk arra az utra, a mely a létesítendő alkotások jövőre és kétségtelenül kellemesebb korszakára figyelmeztet. Ez az az ut, a melyről a városnak immár letérnie nem szabad, még kevésbé visszafordulni.

Múltkor cikkünkben már reá mutattunk néhány olyan dologra, a melyek sürgős megoldásra várnak, mert megoldásukat a közérdek, a városnak jól felfogott érdeke szükségli. Most is felenlítettünk pár ilyen megoldandó kérdést.

Sokszor megbeszéltek már bizalmasabb jellegű értekezleteken, de meg magában a törvényhatóság tanácstermében is, hogy városunk a mai állapotában sem célszerűségi, sem szépítészeti szempontból nem felel meg a modern kor igényeinek, sem pedig Zombor város tekintélyének. Úgy tudjuk, hogy ez a kérdés a város érdemes polgármesterénél legutóbb tartott bizalmasabb jellegű értekezleten ismét szóba került. Ideje volna már egyszer véglegesen határozni s azt az ódon épületet legalább is új ruhába öltöztetni és kibővíteni. Azt, hogy új városházat építsenek, nem is merjük felemlíteni, de talán ez nem is volna szükséges. Itt jegyezzük különben meg, a mit már egy ízben volt alkalmunk hangsúlyozni, hogy a pénzáldozatoktól nem szabad visszariadni. Áldozat nélkül nem juthatunk semmire, s ha tovább is követjük azt a magában véve helyes, de a város fejlődésére nézve határozottan káros spóroló finánc-politikát, úgy akkor kár is tervezgetni, kár beszélni is, hogy ezt vagy azt létesítsük. Polgárságunknak ki kell vetkőznie az eddigi konzervatív gondolkozásmódjából; lássuk végre be, hogy a modern haladás másutt hatalmasan hódít, nálunk pedig csak üres tervek teremt. Sokkal kisebb anyagi erővel rendelkező városok, a melyek jelentőségüknél fogva is Zombornak mögötte állanak, a haladást illetőleg messze túlszárnyalnak bennünket. Ne sajnáljuk a szükséges alkotásokra s azok között a városházára se a kellő pénzáldozatot, sőt a városházat tatarozása

és kibővízése legyen egyik legelső és legfőbb célunk.

A városház kibővízése és tatarozása még csak eszmeileg létezik; egyáltalán nem lehet tehát reményelni, hogy az anyagi munkálatokat e tekintetben még a tavaszon meg lehetne kezdeni. Örülünk majd, ha a dolog jövő tavaszra érlelődik ennyire meg.

De vannak a megvalósításra már teljesen megérett tervek. Itt van a városligeti kiosk építése. Az építést a törvényhatóság már régen elhatározta, meg is van már reá a kellő fedezet, tehát a megvalósítást mi sem akadályozza. Azt hallottuk, hogy az építést már a jövő hónapban megkezdik. Kérjük az intéző köröket, hogy ezen elhatározásról ne mondjanak le, hanem fogantatásuk a legkomolyabban az építést. Ez által a lakosság régi vágya teljesedik s a város díszes kertje kellemes szórakozó- és mulatóhelyé válik át.

Vagy vegyük az artézi kutak furatásának kérdését. A város a múlt évben határozta el, hogy a millenium emlékére minden városnegyedben artézi kutat furat. Hozsannával üdvözölte mindenki a város ezen bölcs- és közegészségügyi szempontból eléggé nem is méltányolható határozatát. Nos hát rajta! Ne maradjon ez a határozat csak határozat; a nép várja a jó vizet s ha már megígértük, ne szomjuhoztassuk azt a népet olyan soká. Ha a kellő akarat meg van, akkor mi akadályozhatná meg a várost abban, hogy azok az artézi kutak még az idei nyár folyamán elkészüljenek.

Mult számunkban hangsúlyoztuk már, hogy nem szemrehányásként írjuk sorainkat, annál inkább nem, mivel látjuk, hogy az általunk felhozottak komoly tervek alakjában határozat és tanácskozás tárgyát képezik. Mi csak arra kérjük a város intéző köreit, hogy a megvalósítást is vigyék keresztül. Most még csak két dologra akarunk röviden kitérni.

A mi városunknak van gyönyörű szép, párját ritkító korzója; boldogult emlékü Csihás polgármester teremtette meg s nagy előszeretettel gondoztatta. A múlt évben azt tapasztaltuk, hogy az a korzó már nem részesül olyan kiváló gondozásban, mint a múlt években. Nagy kár volna

azt a szép sétat helyet elhanyagolni s reméljük, hogy ez nem is fog megtörténni.

A másik megjegyzésünk a szállási postai kézbesítésre vonatkozik. Véletlenül értesültünk arról, hogy a szállásokra egyáltalán nem is kézbesítik a postai küldeményeket. Szörnyű tarthatatlan állapot, a melyen a legsürgősebben segíteni kell. Lakosságunk jó nagy része a szállásokon lakik. Ha egy-egy másik szállási ember levelet kap, úgy a levélhordó elviszi abba a vendéglőbe, a melyben az illető szállási ember pénteken megszállni szokott. A levél ott marad s a címzett a vendéglős jóvoltából csak akkor jut a kezébe, ha véletlenül betéved a városba. Ha pénz, csomag vagy ajánlott levél érkezik, akkor is valamelyik korcsmárosról nyer a szállási ember értesítést s aztán maga kénytelen a küldemény után nézni. Ez állapot valóságos merénylet a magyar postai közlekedés és szállítás ellen. A helybeli postahivatal nem tehet róla; külszolgálatra nincsenek emberei s az a kevés levélhordó eléggé el van foglalva magában a városban. Segíteni kell a bajon okvetlenül s mi azt a megoldási módot tartanánk legalkalmasabbnak, ha a polgármester és a postafőnök hasonszerű kérést intéznének a postagazgatósághoz. Fel kell az igazgatóságot kérni, hogy külső kézbesítői szolgálatot létesítsen, mert csak nem lehet eltérni, hogy a korcsma vagy más megszállóhely legyen a m. kir. posta közvetítője és nem lehet eltérni, hogy valamely postai küldemény 1—2 hét múlva jusson csak a címzett kezéhez.

Sorainkat azzal fejezzük be, hogy nem haszta semmit máról holnapra, tegyük meg mindazt, a mit tenni kell és a mit tenni lehet.

A zombori törvényszéki elnöki állás.

A „Magyarország” s annak nyomán egyik helybeli lap is azt hozta hírül, hogy a zombori törvényszéki elnök Koczár Zsigmond kir. közjegyző lesz. Koczár Zsigmond ur ez ügyben a következő levelet intézte a „Magyarország” szerkesztőjéhez: Igen tisztelt szerkesztő ur! Becses lapjának f. évi február 2-án megjelent 33-ik számában a „Törvényszék” rovatában arról tétetik említés, hogy több jogosan aspiráló régi bírákkal szemben a zombori törvényszéki elnöki állásra csekélységemnek van legtöbb kihatása, ki öt év előtt Drakulits ur ellenében a képviselőválasztásnál elbuktam és kit a kormány közjegyzőséggel kárpótolt. Miattam a közlemény bekü-

A „BÁCSKA” tárcája.

KANAVÁSZ MÓR.

Írta: Barabás József.

A minapában, nem is olyan régen, benyitott hozzám egy tetőtől talpig szörnyen kikent-kifent, barna arcú, merészen görbülő orru fiatal ember. Felig szemtelen, felig szolgálatkés mosolylyal lépegetett a szobám közepéig s aztan meghajította magát.

— Kanavász Mór vagyok.
 — Nagyon örülök. Mivel szolgálhatok?
 — Nos, azt ráerek majd később is elbeszéli. Mindenekelőtt csak azt akarom, hogy megértsen engem. Nem tudtam ugyan, hogy miért kell nekem megértenem Kanavász Mór, de azért odaszóltam neki, hogy kezdje meg a beszédet. Kanavász Mór erre a kezében hozott csomagot letette az asztalra, aztan egész otthonosan letelepedett az egyik karosszékre, rágyújtott egy szivaromra s megszólalt:

— Uram, én utazó vagyok.
 — Úgy? És merre utazik?
 — Eleinte Ausztráliában, most pedig, most . . . no, de erre majd rátérek.

— Tehát ön Ausztrália-utazó?
 — Igen is, szolgálatjára. Előbb Ausztráliában utaztam, a hol zöldebb a mező, kékebb az ég és dalosabbak a madarak. Egy ízben kün vadásztam egy rengeteg őserdőben . . .

— Ausztráliában?
 — Igen. A százados fák költői rendtelensége, meg a hatalmas indáju növényparaziták ölekezése nagyon hátráltatta utamat. Nagy kizkődés után, mintegy másfél óra múlva, megszakadtak előttem a fák s egy megkapó kis tisztás tárult föl szemem előtt. Ennek a tájnak festői pompája olyannyira megragadta a figyelmemet s a tiszta lég, az illatos növényzet oly kellemesen hatott rám, hogy . . .

— No, a részletezést elengedem, szóltam közbe. Térjünk dologra.

— Parancsára. Tehát a látvány annyira elbájolt, hogy a „Rosenfeld és Cie” cég gyárából finoman kidol-

gozott, óriási horderejű puskámat egy fának támasztottam, én magam pedig leheveredtem a bársonyos gyepre s gyönyörködve tekintettem szét. Alig feküdtem pár percig mozdulatlanul, midőn szemközti vélem, átellenben két hatalmas oroszán jött elő, nagyokat szökellve a sűrűből.

Kanavász Mór egykedvűen mosolygott maga elé s hetykén pödörgette a bajuszakját, én pedig megütődve néztem rá:

— Bocsánat uram, melyik világrészben történt ez? kérdeztem.

— Ausztráliában.
 — De mintha Ausztráliában nem lennének oroszánok!

Most meg Kanavász Mór titódott meg, de hirtelen föltálla magát s szánakozó, kicsinyülő pillantást vetett rám.

— Ha szabad kérdeznem, uraságod volt már Ausztráliában?

— Nem én, még sohase, hanem így olvastam Batori állatánában.

— Hát Batori járt Ausztráliában?

— Nem, az se járt.

— No látja, én pedig jártam és én azt mondom, hogy Ausztráliában vannak oroszánok . . . Különben, ha nem tetszik, lakásom I. kör, Lövé-utca 13. sz. Rendelkezésére állok.

— Ob kérem, akkor inkább folytassa.

— Tehát, mondom, a két oroszán vidoran szökdelve előugrott a sűrűből. A hirtelen rémület egy pillanatra tudómba fojtotta a lélekzetet s hideg borzongás szaladgált végig a hátamon. Aztán magamból kaptam a fegyveremet s óvatosan hátrább vonultam egy sűrű bokorba, nehogy észrevegyenek.

— Csak siessünk, siessünk — nógattam Kanavászt — nekem még sok dolgom van!

— Mindjárt kérem, mindjárt. Alig, hogy észrevétlenül meglapultam a bokorban, hát egy másik pár oroszán jött elő az erdőből s hatalmasakat ugrálva. Nyomon követte ezt egy harmadik, negyedik, ötödik pár . . . s mindannyian hancuzni kezdtek. R-jekhelyemből kíváncsian vártam a történendőket . . . És mit gondolt uraságod, mit csináltak az oroszánok?

Boszusan tekintettem ez ostoba kérdésre Kanavász

Mórra, de ez föl se vette, hanem gyorsan pergő nyelvel tovább folytatta:

— Nos? Nem gondol semmit? . . . Ugy majd elmondom. Igazán bámulatra méltó esemény történt. Egy királyi tekintetű oroszán előlépett a tömeg közül s hatalmas hangon tüvöltött egyet. Erre a többiek szépen körbe álltak s aztán, egy adott jelre, örült kalamajkát kezdték járni. Az első percben elámulva néztem ezt az örült ugrándozást, de később, mikor jobban megfigyeltem, az ausztráliai benszülöttek nemzeti táncát véltem benne felismerni. Bizonyára elsajátították tőlük a huncutok!

És Kanavász Mór eldobta félig elégett szivarját, rágyújtott egy másik szivaromra, én meg rendkívül felbátorodtam ily hallatlanul csasi beszédre.

— De hát kinek mesél maga?! Ne beszéljen nekem bolondokat!

— Mit?! Talán nem is hiszi! . . . Ha nem: lakom I. kör, Lövé-utca 13. szám alatt. Bővebbet a házmeztérnél . . . szólt büszkén fölegyenesedve Kanavász Mór. Én pedig magamba fojtottam dühömet s hogy minél előbb megszabaduljak tőle, odaszóltam neki:

— Folytassa csak tovább.

Kanavász Mór letelepedett ismét.

— Ah! Ön szerfölött kritikus ember; még a kákán is csomót keres. Tessék elhinni, hogy úgy történt betűről-betűre, mint a hogy elbeszéltem . . . Az oroszánok tehát jó negyedóraig ugrándoztak így, aztán az előbb említett vezértük egy újabb ordítására szép rendben egymás mellé sorakoztak s tömött oszlopban lépdelték odébb . . . mint a katonák. Én pedig csak most tértem magamból ámulatomból s most fogtam fel veszélyes helyzetemet ily tengernyi vad közepette, de felül épen-séggel nem féltem, hisz velem volt a kintű puskám! (Zárójel közt legyen mondva, — tévé hozzá bizalmas mosolygással Kanavász Mór, — puskám a „Rosenfeld és Cie”-féle gyárban készült.) Vallamhoz kaptam hát fegyverem tusát s a mint a bestiák egy vonalban, szorosan egymáshoz simulva haladtak előttem, nagy lélekjelenléttel célba vettem a legközelebbit s durr! — leterítettem valamennyit! Igazi mesterlövés volt ez uram, szerénytelenség nélkül mondhatom, bár a diadalban nagy része volt nemcsak az én ügyességemnek, hanem puskám világhírű gyára művészetének is . . .

János, a
ajánlott fel
tetés. A
nival Witz
sodrony-
rsenyképes
resztlet lett
virilista,
bach-család
éheny nap
közönsége
betegsége
Különbben
érzi magát
fő alakja
szövet-
9 órákor
lyre a szó-
közgyűlés
2. Igaz-
amadások
k jóváha-
agok és a
sa. 5. A
a nyere-
zteletdíj-
yítása. 7.
tagjainak
igazga-
megbecs-
tása. 10.
ülés előtt
eadandók,
gnak. Az
gjai szől-
edig, mely
közöltetni,
az igazga-
dus 1896.
kifizetése
y 249. § a
zollittanak
felosztott
ket 1897.
nak elmu-
szabályok
utatás az
zombori
ese mellett
ndes köz-
rról, hogy
zei s így
agatósági
ó betölté-
ülésnek a
atósági je-
bent, u. m.
n az 1896.
721 rti 56
tekü arut;
1895-ben
n a kiadás
rt 38 kr;
20,072 rti
Kiemel-
ekből 5%
kalapra a
z osztalék
ük azt a
zet közel
nem látni
i eletere
ép ezért
bóri ipar
ében ne
yire csak
ából szer-
ól, hanem
gassuk a
y vásárol-
erte első-
et vezetői
mellatott
nkajukert
eresében
inteztet
esedéssel,
volt meg-
Vettük a
i kis- és
esu város-
személy-
dása tár-
dásokra
infelgyva
miszerint
sul venni
szes elő-
tetü meg-
s kézhez
nnak oka
usztus hó
ehozzói
előzetala
tatásokat
sem küll-
agyasával
valaszom-
Palánka,
közsegek-
gy a pár
kildendő
anem azt
egkildeni
hó 3-án.
hódsághi
vezetett.

Színházi páholyok bérleti előjoga. Zom-
bor szab. kir. város közönségének f. évi január 30-án
tartott rendes közgyűlésében a városi színházban levő
páholyok bérleti előjog iránt alkotott szabályrendelete
f. évi február 7. napjától számított 30 napon át a vá-
rosi kiadóhivatalban közszemlére kitétetik, ott a hivata-
los órák alatt betekinthező és ellene felelőbevitelre ugyan-
ezen idő alatt a városi tanácshoz címezve benyújthatók.

Monstre-végtárgyalás. Igazán monstre-vég-
tárgyalásba kezdett bele a zombori törvényszék szom-
baton, folyó hó 6-án. Probojevits Jócó és társai,
összesen 11-en ülnek a vádlottak padján lopás, orgaz-
daság és okirathamisítás büntette miatt. Negyven tanu-
nál több lett beidéző, a kik hivattak vannak vádlottak
bűnösségét beigazolni. A végtárgyalás szombaton egész
nap eltartott s még tegnap, hétfőn is folytatták. E sor-
ok írásakor a tárgyalás még nincs befejezve. A büntető
tanács elnöke: Dalmay Pál; szavazó-bírák: Sántha
Armin és Szedressy Ödön. A vádhi társaság Mayer Károly
alkutalmazott képviseli. Jegyző: Baky Elek. Védők: Szilágyi
Mór, Varghay Ferenc, dr. Krónics István, dr. Bikár
Nenád, dr. Alföldy Árpád, dr. Guttman Zsigmond és
dr. Zákó István.

Esküvő. Mihelits Márton a napokban esküdött
örök hűséget Rigler Eteleka kisasszonynak, Rigler Rezső
obrováci végrehajtó leányának.

Táncvigalom. A bogojevai polgári olvasókör
folyó hó 17-én a kör helyiségében könyvtára javára
vacsorával egybekötött táncvigalmat rendez.

Táncmulatság. A gákovai ifjuság f. évi ja-
nuár hó 30-án igen sikerült táncmulatságot rendezett;
az ottani és környékbeli intelligencia reggeli 6 óráig
járta a csárdást.

Eljegyzés. Szávits Emil Bács Martonos község
jegyzője eljegyezte Benedek Valéria kisasszonyt, dr.
Benedek István bács-martonosi községi orvos leányát.

Névmagyarítás. A belügyminiszter Krupa
Antal jankováci lakos saját, valamint Gabriella, Bertalan
és Ida nevű gyermekei vezetéknévénél „Kövári“-ra kért
átváltatását megengedte.

Eljegyzés. Dr. Radányi Dezső topolyai kir. al-
járásbíró eljegyezte Szegedről Tombácz Bella kisasszonyt.

Betörés. Szombaton estefelől eddig ismeretlen
tettesek vakmerő betörést követtek el. Esti 3/4 órákor
először a Frey-féle, rövid 10 percre reá pedig a Schick-
féle ékszerüzlet kirakatát törték be; az előbbi kirakatból
egy, az utóbbiból 2 órát loptak el s nagyobb mennyiségű
kart okoztak. A tetteseknek még nem jöttek nyomára.

Öngyilkos honvéd. Várkonyi István 5-becei
községi képviselő öcsése, Várkonyi János honvédtizedes
a napokban a felegyházi honvédkórházban öngyilkos
lett, hol mint felügyelő volt alkalmazva. Öngyilkossá-
gának oka ismeretlen.

Tűz. Drágin Lyubó adai szállási lakosnál a múlt
héten lakodalmat tartottak s az ezt követő éjen vigya-
zatlanságból az istállóban meggyuladt a szalma s így az
istállóban levő jóság, a padlason levő 60 métermázsza
buzza, egy ökör kivételével, mely elszakította a kötelét
bent égtek. A kár közel ezer fityra rug.

Szocialistabál B.-Földváron. A b.-földvári
szocialisták február 2-án bálát rendeztek, melynek tiszta
jüvedelme 15 kros belépti díjakból több mint 200 rti
volt. Mig a bál tartott, addig az ottani szocialisták el-
nökeinek, Benz Jánosnak a házát kiá ták és ellopták
összes huskeszletet. A bevételt azok segélyezésére fordítják,
kik jelen voltak a budapesti gyűlésen.

Gyógyszertár átvétel. Zentán a Mucsy-féle
gyógyszertárát február 1-től Mezei Elek budapesti gyógy-
szerész vette át.

Vidra a palicsi tóban. A múlt héten a be-
fagyott palicsi tó szélén nádat vágtak a városi munká-
sok, a midőn egyikük a nád és vízköztől kikukucskáló
állat felé nyúlt, a vidra azonban elkapta és erősen meg-
harapta a kezét, de embertünk se volt rest, a másik
kezével hirtelen átfogta a nyakát s úgy csapta a jég-
táblához, hogy a vidra rögtön elnyújtózkodott. A város
kitömeli és a főgymnasium természetrajzi szertárának
adományozza.

Eljegyzés. Vuics Ljubomir Zentáról eljegyezte
Vujics Nadiját, dr. Vujics János, zombori ügyvéd kedves
és bájos leányát.

Rendőrszolgálati utasítás. Zombor szab.
kir. város közönsége f. évi január 30-án tartott rendes
közgyűlésében a rendőrszolgálati utasítás módosítását
elhatározván, ezen szolgálati utasítás f. évi február hó
7-től számított 30 napon át a városi kiadóhivatalban
közszemlére fog kitétetni és ellene felelőbevitelre ugyan-
ezen idő alatt a városi tanáchoz címezve benyújthatók.

Megállóhely. A kereskedelemügyi miniszter a
baja-zombor-újvidéki helyiérdekű vasut részvénytársaság
kérelme folytán Futak és Újvidék állomások között
fekvő 46. számú őrháznál „Chottek pusztá” elnevezéssel
egy feltételes megállóhely létesítését engedélyezte.

Szélhámosság. Az „O-Becsei Közlöny” írja a
következőket: Rudolf trónörökösnek adja ki magát egy
urias kinézésű ember, ki a múlt héten O-Becsen és a
vidéken kóborolt. Azt hazudja a népnek, hogy a király
azért haragszik rá, mert ő gyűlöli a zsidókat, s addig
nem szabad visszamennie Becsbe, míg a király él. Azt
meg csak mesének mondja, hogy ő meghalt volna, sze-
rinte a koporsóba csak egy viaszbabot helyeztek. Majd
ha meghal a király, visszatér Becsbe, de nem lesz az
az osztrákoknak császára, mert azokat gyűlöli, ő csak
magyar király akar lenni. Iger azután a népnek fát-fát,
csak adjanak neki ételt, egy kevés pénzt és arra kér
mindenkit, hogy rendőrnek ne mondják meg, hogy ő a
Rudolf, mert akkor az öreg király elfogatja és bezaratja.
Egy helyen azután még azt is kibököntette, hogy neki
nagyon sok rossz pénze van, mit a zsidóktól elszedett,
s azok a pénzek éppen olyanok, mint a jök, nem lehet
egymástól megkülönböztetni. Száz rti jó pénzért 200 rti
rosszat ad. Az okos földműves azonban nem hitt neki,
hanem szemébe vágta, hogy esaló és ha nyomban ki
nem megy, a községben feljeleníti a rendőrségnek. Az
ottani rendőrség keresi a titokzatos ismeretlent, de hiába,
mert nyoma veszett.

A „Rock”. Angolországnak legrégebbi biztosító
társasága, a „Rock” elhatározta, hogy üzletkört kiter-
jeszti Magyarországra is és Budapesten vezérképviselő-
séget állít. A vezérképviselőséggel megbízták Fischer
József urat, főirovossá dr. Irsai egyet. m. tanárt, ügyész-
szé Neumann Antal és Neumann Sándor jogtudorokat
neveztek ki. A „Rock” biztosító-intézetet 1806-ban ala-
pították. Régebbi és szilárdabb intézet nincs a világon.

Üzletkőre nemcsak az élet- és járadék-biztosítás, hanem
kiterjed olyan ágakra is, aminek a magyar monarchiá-
ban még nem honosították meg. A „Rock”-nak biztosíték
alapja 58 millió forint. A biztosítási alap a főálló biz-
tosításnak 75%-a és a biztosított összeg jelen értékének
198%-a, úgy hogy a „Rock” minden 100 rti kiadásával
198 rti fedezet áll szemben. A „Rock”-nak rendkívül
előnyös és fölülte olcsó a díjvetési táblázata, a nye-
remény részesedés is rendkívül nagy.

Színház.

A piros bugyelláris.

Csütörtök, február 4.

Csepreghy régi, jó népszínműve kitűnő előadásban
került színre és ezen előadással részestülünk — úgy
szólván — először e színi évadban a népszínmű élve-
zetében. Az összjáték kiváló volt és az összes szereplők
majdum kivétel nélkül jó alakításokat mutattak be,
mintha megértették volna a nemzeti irányt az a
parancsszavát, mely a magyar népelet alakjainak is
teljes joggal követel helyet az operettek nemzetközi
alakjai, ha nem előtt, de mellett.

A közönség az előadással meg volt elégedve, mely
sűrű tapsokban és kihívásokban bizonyult.

A szereplők közül különösen kivált K. Tarnay
Leona, a ki Zsófit játszotta, a tőle már megszokott
szerelemtelőséggel, utánozhatlan kedvességgel. Játé-
kában nyoma sem volt az iskola szablonjának, felfoga-
sában és annak kivételében teljesen önálló, eredeti volt,
dalaít pedig oly finom zenei érzéket és kitűnő iskolát
tanusító biztossággal énekelte, hogy egészen lebilincselte
és nagyon rászólgált arra a sűrű frenetikus tapsokra,
melyek minduntalan felhangzottak. Régen láttunk szin-
padunkon olyan Zsófit, minőt ő állított élénk. Valóban
őt a muzsa megáldotta mindazzal mi egy művésznőt
kedvessé tehet: szépség, ügyesség, élénk temperamentum,
kiváló szép hang, mind olyan tulajdonságai, melyek
játékát élvezetessé teszik és az előadás sikerét bizo-
sítják.

Nógrády (Kóza Gyurka) csengő tenorját nagyon
szépen juttatta érvényre minden énekszámban.

Kömley (Peták Mihály káplár) páratlan komiku-
mával nem egyszer kacagattatta meg a közönséget.

Leóvey (Török Mihály) jóízű kedélyességével, majd
a feltékeny férj drámai kitérőseiben a legjobbat nyújtotta.

Igen jól és helyes felfogással játszott Ferenczi
(Hájas) és Rátkai (Punnás), akik a két falusi szerelmes
lovagot markáns vonásokban mutatták be, anélkül, hogy
pompás mókáik a jó izlés rovására mentek volna.

Balogh (Csillag Pál), M. Nagy Mari (Julis asszony),
V. Takács Mariska (Mencike) és Tomcsányi Rusi (Leveles
Misi) nagyon hozzájárultak az est sikeréhez.

A rendezés is kifogástalan volt és midőn ezt kon-
statáljuk, egyuttal felelmitjük, hogy nagy és nehéz munkát
végeznek azok a színeszek, akik az egyes darabok
előadásához szükséges sceneriumot elkészítik, a szerep-
őket helylyel-közzel instruálják, úgy hogy bizony sok
esetben a rendező kezén fordul meg az est sikere s épen
ezért, hogy ki rendezi ezt, vagy azt a darabot, nagyon
is a nyilvánosság elé tartozik.

Minden színháznál szokásban van, hogy a rendezőt
a színlap jelzi, csupán nálunk tér el az igazgató, nem
tudni mi okból ettől az uzustól.

Nem a privat kíváncsiság, hanem a több oldali
fölszólításnak tesztünk eleget, midőn fölhívjuk az igaz-
gatót, hogy jelezze a színlapon a rendezőt, módot adván
ezáltal arra, hogy a közönség megadja a legtöbb esetben
fáradtságos munka jutalmát tetszésnyilatkozatával, amit
a „Piros bugyelláris” rendezője is teljes mértékben
megérdemelt.

t. k.

Az üdvöske.

Szombat, február 6.

Operette 3 felvonásban. Irták Duru és Chivot. Ze-
néjét: Audran.

E kedves zenéjű operette batározottan rossz elő-
adásban került színre. Kemény helyett Balogh énekelte
és ezzel megmondtuk mindent. Balognak mentességére
szolgá, hogy csak úgy beugrott e szerepbe, és igyeke-
zett is énekelni, de hát aki nem tud arabusul, az ne
beszéljen arabusul. Hevesy Janka (Bettina) és Nógrády
(Fritteleum) szépen énekeltek és ezeknek köszönhető,
hogy ez az operette teljesen el nem bukott.

A zenekar is többször összekülönbözött az éneklők-
kel, dacára, hogy a szegény karmester dirigáló palcáját
majdnem a zsinórpadlára hajította fel.

Karácsonyi M. (Morelli) kedves csengésű hangjával
tűnt fel és nyílt színen aratott tapsokat.

t. k.

A koldus diák.

Vasárnap, február 7.

Millőckernek szép zenéjű, régi jó operettje került
ma színre. Az előadás bérletszűnetben ment Nógrády
Jánosnak, a társulat tenoristájának jutalomjátékául.

Ma megelégedéssel távozott a közönség a színházból.
Az előadás csak nagyon kevés kifogásolni valót hagyott
maga után; a rendezés jó volt, a karok és magánének-
számok precisen mentek. Helylyel-közzel egy-egy gikszer
érezhető volt, de ezek a gikszerak az összeségében jó
előadásnak nem voltak ártalmára.

Az egyes szereplőkről szölvá, első sorban Nógrády
Jánosról kell megemlékeznünk. Úgyes játéka és precis
éneke ma is általános tetszést aratott. Hogy közönsé-
günk mennyire méltányolja Nógrády énekét, szép
hangját és gondos játékát, azt fényesen beigazolta
a mai est. Dacára a rossz időnek, a sűrű esőzésnek,
a közönség csaknem zsufolásig megtöltötte a színhá-
zat. Alig 4-5 páholy volt üres. A jutalmazandó teno-
ristát minden egyely énekszáma és minden felvonás
után zajosan megtapsoltak. Csak nagy ritkán történik
meg, hogy a mi tartózkodó, hideg közönségünk olyan
tartósan és olyan sokszorososan tapsoljon, mint tapsolt a
mai előadás. Az első felvonás után 5 szór kellett a
függőnyt felhuzni, a mi az idén operette előadás közben
meg nem történt meg.

Nógrádyval együtt a sűrű tapsokban és a közönsé-
günk részéről csak ritkán tapasztalható ovációnak
folytonos központja volt Kömleyné Tarnay Leona. A
társulat kedves subrette-primadonnája, aki valósággal

kedvence a közönségnek, a Bronszlava szerepét annyi
természetes, mesterkéletlen kedvességgel játszotta meg,
hogy a néző hamisítatlan elragadtatással élvezte pompás
alakítását. Azt talán mondanunk sem kell, hogy kedves
játéka mellett nem kisebb hatása volt szép és bájos
hangjával pompásan előadott énekszámainak. Kömleyné
ma ismét diadalt aratott s a jó izlés, igazán műérzék-
kel bíró és igazságos közönségnek róla alkotott jó véle-
ményét csak megerősítette.

Hevesy Janka Laura szerepét játszotta; ő is a
legteljesebb elismerést érdemelte ki úgy játékaival, mint
gyönyörű énekével. Természetesen neki is bőven kijutott
a tapsból, mint mindig a mikor csak fellép.

Kemény a Jan Janiczky szerepben igen szépen
érvényre juttatta kellemes baritonját.

Kömlei ma egyik legjobb alakítását produkálta;
helyes felfogással tőkéletes Ollendorf ezredet mutatott
be, olyant, a minőt az író elképzelt.

Ferenczi természetesen ma is jó volt, de lehetett
volna sokkal jobb, ha tudja a szerepét; sem az ének-
részt, sem a prózát nem tudta. Nagy kár!

V. Takács Mari igen esinos hadapród volt. Igen
jól festett Nagy Mari is az Éva szerepben.

A többi szereplők is elismerést érdemelnek buz-
galmukért, igyekeztekükért, a melylyel az előadás sikerét
kétségtelenül előmozdították.

B.

Felolós szerkesztő:

Dr. BALOGHY ERNŐ,

köz- és váltó-üggyvéd.

Laptulajdonos és kiadó

BITTERMANN NÁNDOR.

HIRDETÉSEK.

Hirdetmény.

Egy jól berendezett

3-1

vegyeskereskedés

jutányos áron szabad kézből eladó.

Bővebb értesítést ad e lap kiadóhivatala.

Házberbeadás.

ZOMBORBAN. Rókus-utca 35. h. sz. a.

5 szoba, 2 konyha, 1 éléskamra, 2 fás-
kamra, külön mosókonyha, pince és nagy
kert, egészben vagy részben folyó
1897. évi május hó 1-től

kiadó.

Bővebb felvilágosítás nyerhető:

Stvrteczy Mihály

3-2 háztulajdonosnál.

98. sz.

kig. 1897.

Pályázati hirdetmény.

Kovil-Szt-Iván községben elmozdítás folytán üre-
sedésbe jött egyik rendőri állásra pályázat nyitattik és
felhivatnak mindazok, akik ezen állást elnyerni óhajtik és
hogy a szabályszerűen felszerelt kérvényeiket hozzánk
f. évi február hó 20-ig nyújtsák be.

Fizetése évi 200 rti és felszerelés.

Kovil-Szt-Iván február hó 4-én.

Gavanszky,

Pacsarics,

jegyző.

3-1

bíró.

A zombori m. kir. pénzügyigazgatóságtól.

ad 101782.

I.-96.

Árlejtési hirdetmény.

A nagyméltóságú m. kir. pénzügyi miniszterium a
titeli u. n. matematikai iskolaépületnek az ottani kir.
adóhivatal céljaira való átalakítási munkálatokat 2709
rft 29 kr összeg erejéig engedélyezte.

A fent említett munka kivételének biztosítása cél-
jából az 1897. évi március hó 1-ső napjának
d. e. 11 órájára alulirt pénzügyigazgatóság helyisé-
gében tartandó zárt ajánlati versenytárgyalás hirdettetik.

A versenyzni óhajtok felhivatnak, hogy fentebbi
munkálat végrehajtásának átvállalására vonatkozó aján-
lataikat a kitűzött nap délelőtti 10 órájáig az alulirt
pénzügyigazgatósághoz anynyal inkább adják be, mivel
a későbbben érkezők figyelembe nem fognak vétetni.

Az ajánlatokhoz az általános feltételekben előirt,
az engedélyezett költség összeg 5%-nak megfelelő bán-
natpénz csatolandó.

A szóban forgó munkákra vonatkozó műszaki mű-
velet a kir. pénzügyigazgatóságnál a hivatalos órákban
megtekinthető.

Kelt Zomborban, 1897. február hó 4-én.

KAUZYVINSZKY,

kir. pénzügyigazgató-helyettes.

